

Jazztoner til å bli i veldig godt humør av nå like oppunder jul

CD

SVEND UNDSETH
Neon Jazz Continuous
PV Records
Anmeldt av

Per Ivar Henriksbø

Det foregår mye bra i norsk jazz. Undseth er blant det!

Albumet «Neon Jazz Continuous» er spenstige saker. Spenstig uten på noen måte å være verken smalt eller sært. På den annen side heller ikke platt og fritt for interessante utfordringer.

Plata er så ny at da jeg sist uke gikk inn på Svend Undseth hjemmeside (internett), fant jeg ikke en gang informasjon om dette albumet. Men vi kan trøste oss med at

selv om det er fersk vare, er holdbarheten mer enn god.

Med seg på albumet har Svend Undseth, foruten sine egne folk – bassisten Bjørn Ek og trommis Sven Kalmar – et lag av gjestemusikere frontet av Bugge og Erik Wesseltoft.

Undseth begynte sin saksofonistkarriere i bandet Vanessa tilbake i 1970-åra. Siden har han ured-

lekt seg innafor mange av jazzens sjangere, stilarter og uttrykk. Uten hang til verken kompromisser eller prostitusjon. Er du nysgjerrig på ham og ikke vet helt om du skal skaffe deg «Neon Jazz Continuous» og albumets tolv komposisjoner, kan du starte med å søke ham på de digitale musikkformidlerne iTunes, Spotify og Wimp, for smaksprøver.

Befriende og inviterende

CD

THE PHANTOMS
Phantom Physics
Soul Stepper
Anmeldt av

Per Ivar Henriksbø

Dette er en av de mest energirike platene jeg har hørt på veldig lenge.

Ekstra moro for både vår og bandets del at vokalisten en gang i hine hårde dage sang i lillehammerbandet The Uptowners.

The Phantoms spillers en slags tempofylt, melodios jazz med preg av verdensmusikk. Det er nesten så jeg ikke ønsker å plassere den i sjanger, fordi den har tatt opp i seg så mye annet enn jazz. Gledelig også at oktetten så avgjort har sitt eget uttrykk. Befriende, lekent og til de grader inviterende. Jeg har fått arrangøren av DølaJazz nysgjerrig før i mine plateanmeldelser. Kunne det ikke være en tanke å invitere The Phantoms til festivalen i 2012? Så kan vi i mellomtida høre på «Phantom Physics», som for ordens skyld er langt mer fysisk enn psykisk, som en liten musikalsk julepresang.

Litt rart at et band som ble stiftet som septett tilbake 1996, ikke har fått mer blest. Fire plater (inkl. singler) forklarer kanskje at vi har å gjøre med noe beskjedne herrer. Bare ikke når de spiller. Da er de ubeskjedne.

ET KOR Å HØRE PÅ: Det er ikke mye som minner om jul på dette bildet. Men under kan du lese om Kammerkoret Novas flotte jul-CD «To whom we sing». Pressefoto

Jul med Super-Nova

CD

KAMMERKORET NOVA

TORA AUGESTAD (SOPRAN)
To whom we sing
Lawo

Anmeldt av
Per Ivar Henriksbo

Sent, men forhåpentligvis godt. Skulle du fortsatt ikke ha handlet julegave til en du vil vel, kan du trygt gå og kjøpe Kammerkoret Nova juleplate «To whom we sing».

Det er ikke bare coveret, med tilhørende teksthefte, som er lekert. Sangen, menyen, arrangementene; alt er lekkert med dette albumet, der innholdet veksler mellom norsk- og engelskspråklige tekster. 14 spor alt i alt. Fra åpningen med «Her

kommer dine arme små» til finalen med Jakob Sandes «Det lyser i stille grender». Mellom dem hører vi kjente og vakre hymner som «Mitt hjerte alltid vanker», «Kling no klokka» og «Jeg er så glad hver julekveld». Eller engelskspråklige «Away in a manger» og «The holy and the Ivy». Blant mye annet.

Kammerkoret Nova, med røttene i Innlandet, til og med fra Lillehammer, har en klassisk tilnærming til stoffet. Usminket tolker de mangestemt tekster og toner. Forbilledlig innstudert og utført. Kanskje noe svulstig i enkelte passasjer. Men i årets flora av juleplater er «To whom we sing» av dem jeg liker best!

Usminket tolker de mangestemt tekster og toner. Forbilledlig innstudert og utført

Litt herfra og litt derfra

CD

DUEL IN THE SUN
Duel in the Sun
Solid Goal!
Anmeldt av
Halgrim Øistad

Dette dreier seg ikke om westernkalkunen «Duel in the Sun» fra 1946 med Gregory Peck, men et band fra Haugesund-kanten.

Vårt Duel in the Sun er en slags fortsettelse av popsmarte The Colors Turnes Red. Låtskriver og gitarist Haakon Larsen har med seg en gjeng med meget drevne musikere

Som smarte popmusikere ofte gjør, stjeler de som ravner fra øst og vest – og slipper stort sett unna med det.

Det starter med åpningslåten «You know what», der hovedstrofa ikke er heeelt ulik The Bangles' «If she knew what she wants», og fortsetter derfra.

Men duellantene er dyktige håndverkere, og kan dette med å koke sammen låter med bra hooks. Litt Kinks, litt Beach Boys, litt Pulp osv. Bandet kan også rocce opp ting litt, som på powerpopaktige «Somebody, now».

Svakheten er at Duel in the Sun ikke sitter igjen med noe klart særpreg. Men solid talent, det har de, uten tvil.

Vidar Busk slår seg løs med Troublecaster-gitaren

CD

VIDAR BUSK & HIS BUBBLE OF TROUBLE
Troublecaster

Blue Mood Records/Grappa
Anmeldt av Halgrim Øistad

I minst 20 år har Vidar Busk fartet inn og ut av bluesland. Denne gangen har han gitarbagen full av rockabilly og spretten swingblues.

Han går ut hardt med «Are you with me» av Steve Doerr fra Le-Roi Brothers. Så kjører Busk videre med klassikeren «Train kept-a-rollin» og river av gitar-

passasjer som får håret til å reise seg på G-strengen.

Busk blander mer og mindre kjent stoff med materiale fra egen hånd. Og så har han kokt sammen et eget arrangement av diverse østlig inspirerte melodier, inkludert «Istanbul», til et instrumentalt bonanzaen «Troublecaster» som er ganske morsom etter hvert som den skrider fram.

Vidar Busk er en eminent gitarfagmann og musikkjenner. Problemet med platene er at de tidvis blir noe overlesset av kompetanse – litt mye på én gang.

Dette er det tendenser til på «Troublecaster» også. Kanskje skulle han satt bort produksjonen og bare spilt. For det gjør han, som bare rakkern. Det er mye å glede seg over på denne plata.